

## Arrest

**nr. 304 912 van 16 april 2024**  
**in de zaak RvV X / IV**

**Inzake:** X

**Gekozen woonplaats:** ten kantore van advocaat D. GEENS  
Lange Lozanastraat 24  
2018 ANTWERPEN

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 2 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 11 mei 2023.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), hoorde verzoeker op 14 november 2023. Verzoeker werd daarbij bijgestaan door een tolk die het Tigrinya machtig is en zijn advocaat was daarbij aanwezig.

1.3. Op 19 december 2023 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU Lidstaat die luidt als volgt:

**" A. Feitenrelaas**

*U verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Embeyto. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalt u volgende feiten aan.*

*Toen u 17 was werd u gearresteerd op verdenking van het ontvluchten van Eritrea. U werd vastgehouden in de gevangenis van Mai Edaga waar u geslagen en gefolterd werd. Na twee jaar en vier maanden kon u ontsnappen en u leefde vanaf dan ondergedoken bij uw zus in Dekemhare. In 2009 verliet u Eritrea.*

*U reisde via Soedan en Libië naar Italië, waar u in 2012 een verzoek om internationale bescherming indiende. U kreeg de vluchtelingenstatus in Italië op 08/05/2013. Nadat u als vluchteling erkend werd moest u het opvangcentrum verlaten. U leefde twee weken op straat en vertrok vervolgens naar Noorwegen, waar u opnieuw een verzoek indiende. In Noorwegen werd uw verzoek afgewezen en werd u gerepatriëerd naar Italië. U leefde twee jaar op straat en reisde naar Duitsland, waar u in 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende. In februari 2023 kreeg u een bevel Duitsland te verlaten.*

*Op 10/05/2023 reisde u naar België, op 11/05/2023 diende u een verzoek om internationale bescherming in België in.*

*Ter staving van uw verzoek legt u uw doopakte en identiteitsbewijzen van uw ouders neer.*

## **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.*

*Uit de elementen die voorhanden zijn, namelijk uw verklaringen en het schrijven van de Italiaanse Dublinunit op 30/06/2023, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.*

*In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.*

*De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.*

*In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...*

*Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].*

*Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].*

*Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.*

*Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid en huisvesting, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. U verklaarde dakloos en werkloos te zijn in Italië (NPO, p.3-4). U verklaart dat u geen enkel woord Italiaans geleerd hebt (NPO, p.5) en daarom nergens waar u solliciteerde aangenomen werd (NPO, p.4). U had geen geld om huisvesting te betalen (NPO, p.4). U kon wel rekenen op de hulp van vrijwilligers voor gezondheidszorg en op een netwerk van Eritrese bars voor huisvesting en werk (NPO, p.5).*

*Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.*

*Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.*

*Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.*

*De documenten die u neerlegt zijn niet van die aard dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. Uw doopakte en de documenten van uw ouders staven uw identiteit en Eritrese nationaliteit, dewelke niet betwist wordt door het CGVS.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”*

#### **2. Het verzoekschrift**

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker citeert artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan de bestreden beslissing genomen werd en stelt dat dergelijke beslissing moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het beschermingsverzoek. Hij betoogt dat deze termijn niet werd gehonoreerd door de commissaris-generaal aangezien het verzoek dateert van 11 mei 2023 en werd overgemaakt aan de commissaris-generaal op 27 juli 2023 en de bestreden beslissing uiteindelijk pas genomen werd op 19 december 2023. Hierdoor wordt niet alleen artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, maar ook de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel geschonden. De commissaris-generaal zet niet uiteen in de bestreden beslissing waarom de wettelijk voorziene termijn niet kon worden gerespecteerd en er dient dus aangenomen te worden dat er geen redenen voorhanden zijn waarom deze termijn van vijftien werkdagen niet kon worden gerespecteerd. Hij meent verder dat hij er mag op vertrouwen dat na een termijn van vijftien werkdagen zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van de voormelde wetsbepaling aangezien het vertrouwensbeginsel inhoudt dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen dienen te worden gehonoreerd. Verzoeker stelt dat de beslissing ook het rechtszekerheidsbeginsel, dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn, zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van het bestuur. Verzoeker betoogt verder dat de bovenvermelde verplichting samen gelezen dient te worden met de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen en herhaalt dat nergens in de bestreden beslissing wordt uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd.

Ondergeschikt merkt verzoeker op dat het verzoek om internationale bescherming maar onontvankelijk kan worden verklaard indien werkelijk vaststaat dat hij internationale bescherming verkrijgt in een andere lidstaat van de Europese Unie. De bewijslast met betrekking tot de verleende internationale beschermingsstatus berust in beginsel bij de commissaris-generaal, zo betoogt verzoeker en de meest recente informatie daaromtrent dateert van 30 juni 2023, met name het schrijven van de Italiaanse Dublinunit. Verzoeker stelt dat in dit schrijven niet blijkt dat hij er actueel zou beschikken over een vluchtelingenstatus in Italië en een bijhorend verblijfsrecht. Hierin gaven de Italiaanse autoriteiten enkel te kennen dat verzoeker voorheen een verblijfsvergunning verkreeg op basis van een vluchtelingenstatus: *“On 08.05.2013 the foreign national concerned was granted the “refugee status”. He was issued a residence permit that is expired on 08.05.2018”*. De verblijfstitel van verzoeker is dus al meer dan vijf jaar verstreken, zo merkt verzoeker op. Verder stelt verzoeker dat hij het opvangcentrum waar hij verbleef diende te verlaten nadat hij de vluchtelingenstatus kreeg in 2013 en in Italië op straat leefde voor hij het land verliet. Hij wijst erop dat in het schrijven van de Italiaanse autoriteiten wordt bevestigd dat het laatste officiële spoor van aanwezigheid van verzoeker op Italiaans grondgebied dateert van 3 juli 2013 en stelt dat daarom bezwaarlijk kan worden gesteld dat uit deze informatie actueel zou blijken dat hij nog steeds over internationale bescherming zou beschikken in Italië. Verzoeker argumenteert verder dat het CGVS niet kan stellen dat hij de actualiteit van de

bescherming die hij voorheen heeft gekregen in Italië niet zou betwisten aangezien hij enkel erkende dat hij in 2013 de vluchtelingenstatus heeft verkregen. Hij meent dat het onderzoek van het CGVS niet afdoende is en dat er minstens gegronde indicaties bestaan waaruit blijkt dat de actualiteit van de internationale beschermingsstatus als de daaraan gekoppelde verblijfstitel ter discussie staan. Dit blijkt volgens verzoeker temeer uit zijn voorgeschiedenis, waaruit blijkt dat hij langdurig uit Italië afwezig is gebleven en het schrijven van de Italiaanse autoriteiten waarin staat dat het laatste spoor van verzoeker dateert van 3 juli 2023. Hij heeft ook reeds meer dan vijf jaar geen geldige verblijfstitel meer.

Verzoeker stelt vervolgens dat uit het AIDA-rapport voor Italië blijkt dat een verblijfskaart op basis van de vluchtelingenstatus een geldigheidsduur heeft van vijf jaar en dat een aanvraag tot verlenging van de verblijfskaart geenszins zeker is op basis van de voorwaarden die blijken uit het rapport, omdat verzoeker geen vaste woon-of verblijfplaats heeft in Italië en uit het AIDA-rapport blijkt dat het verschillende maanden kan duren alvorens het resultaat, dat onzeker is, van deze aanvraag bekend zal worden gemaakt. Verzoeker citeert vervolgens een passage in het Engels en stelt dat de verlenging van de verblijfskaart geen automatisme of een evidentie is in zijn geval temeer doordat hij Italië reeds verlaten heeft in augustus 2015 nadat hij twee jaar op straat heeft geleefd, na repatriëring uit Noorwegen. Hij heeft dus sinds meer dan tien jaar geen vaste woon-of verblijfplaats meer in Italië, terwijl dit een voorwaarde is om een verlenging te verkrijgen van zijn verblijfstitel en de procedure om een verlenging te bekomen verschillende maanden kan duren, terwijl hij evenmin enig sociaal netwerk heeft in Italië waarop hij zou kunnen terugvallen om deze periode te overbruggen. Verzoeker stelt dat de verkregen internationale bescherming kan worden ingetrokken of beëindigd door de Italiaanse autoriteiten en wijst op artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatieverrichting. Hij meent dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden om aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen.

In ondergeschikte orde betoogt verzoeker dat het terugsturen van een verzoeker om internationale bescherming nooit een schending van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM tot gevolg mag hebben. Het Hof van Justitie stelt dat het in uitzonderlijk gevallen kan dat in een lidstaat de fundamentele rechten van de verzoeker om internationale bescherming in gevaar komen en dat daardoor niet noodzakelijk sprake is van systematische tekortkomingen in het asiel- en opvangsysteem van de lidstaat. Hij wijst erop dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud heeft aangegeven waarom het voor hem niet mogelijk is om terug te keren naar Italië en op de zeer moeilijke levensomstandigheden in deze lidstaat wees. Hij ondernam de nodige stappen om een menswaardig leven op te bouwen maar slaagde er enkel in te overleven door de hulp van vrijwilligers voor gezondheidszorg en een toenmalig netwerk van Eritrese bars voor huisvesting en werk. Verzoeker stelt dat hij bij terugkeer naar Italië andermaal met een compleet gebrek aan ondersteuning zal worden geconfronteerd, er geen geldige verblijfsvergunning heeft en er zeer waarschijnlijk niet in zal slagen om een verlenging van zijn verblijfstitel te bekomen indien hij nog over de vluchtelingenstatus zou kunnen beschikken. Verzoeker herneemt vervolgens zijn betoog inzake zijn voorgeschiedenis en de informatie uit het AIDA rapport en besluit dat hij omwille van deze elementen in de onmogelijkheid verkeert om terug te keren naar Italië en zich daar te vestigen.

Verzoeker vraagt in hoofdorde de bestreden beslissing te schorsen en te vernietigen zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden.

In subsidiaire orde vraagt verzoeker hem de hoedanigheid van vluchteling tot te kennen, dan wel de subsidiaire bescherming.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en het bewijs inzake de juridische tweedelijnsbijstand toe aan het verzoekschrift.

### 3. Verzoek om inlichtingen

In antwoord op de beschikking van de Raad van 19 maart 2024 waarin aan beide partijen wordt gevraagd om actuele rapporten voor te leggen over de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Italië voor te leggen, heeft de commissaris-generaal volgende inlichting overgemaakt: *“Country Report: Italy. Update 2022”*, gepubliceerd door AIDA/ECRE van 31 mei 2023 (internetlink).

### 4. Beoordeling

4.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

4.2. Verzoeker klaagt vooreerst aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van vijftien werkdagen niet heeft gerespecteerd. De Raad wijst er op dat dit een louter indicatieve ordetermijn betreft. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. Verzoeker toont ook niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld nu hij niet aantoonde te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure. De wet verbindt aan het overschrijden van voormelde termijn geen sanctie en er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten

een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet uitleg te verschaffen waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid van voormelde wet gestelde termijn worden afgeleid dat het beschermingsverzoek wel ontvankelijk dient te worden verklaard. Het overschrijden van de termijn van 15 dagen brengt immers geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft dus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. Verzoeker maakt een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel dan ook niet aannemelijk op grond van het overschrijden van de in deze bepaling vermelde termijn van vijftien werkdagen.

4.3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Procedurerichtlijn.

In zijn arrest van 19 maart 2019 stelt het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) dat deze bepaling aldus moet worden uitgelegd *“dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet -ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest”* en dat *“(d)e omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, (...) alleen dan (kan) leiden tot de vaststelling dat die verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland).

Het Hof van Justitie geeft ook bepaalde aanwijzingen over wat het begrip *“zeer verregaande materiële deprivatie”* inhoudt. Het Hof van Justitie benadrukt dat *“de in het vorige punt van het onderhavige arrest vermelde tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen – welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (punt 89).

Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt *“wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C 163/17, punt 92, en aldaar aangehaalde rechtspraak)”* (HvJ, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, punt 90).

In punt 92 van het arrest Jawo, waarnaar in het zojuist geciteerde uittreksel wordt verwezen, wordt het volgende bepaald: *“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, CE:ECHR:2011:0121JUD003069609, §§ 252-263).”* (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Abubacarr Jawo / Bundesrepublik Deutschland, punt 92).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) betreffende de situatie van personen die internationale bescherming vragen, blijkt dat *“(l)es Etats doivent notamment prendre en considération l'article 3 de la Convention, qui consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (voir, parmi d'autres, Labita c. Italie [GC], no 26772/95, § 119, CEDH 2000-IV)”* (vrije vertaling: De staten moeten in het bijzonder rekening houden met artikel 3 van het Verdrag, dat een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving

vastlegt en foltering en onmenselijke of vernederende behandeling in absolute termen verbiedt, ongeacht de omstandigheden en de daden van het slachtoffer (zie, onder andere, *Labita/Italië* (GK), nr. 26772/95, § 119, EHRM 2000-IV)) (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, punt 218).

In dit verband herinnert de Raad eraan dat het EHRM zich in zijn arrest in de zaak *M.S.S. tegen België en Griekenland* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, punten 259 e.v.) diende uit te spreken over een grief op grond van artikel 3 van het EVRM omwille van de levensomstandigheden van een verzoeker in Griekenland (punten 235 e.v. van het arrest). In wezen klaagde de verzoeker in deze zaak over de moeilijke levensomstandigheden waarin hij zich als aanvrager van internationale bescherming in Griekenland had bevonden, nadat hij, bij gebrek aan concrete informatie van de Griekse autoriteiten, gedwongen was geweest om maandenlang in een park in Athene te leven. De Griekse regering voerde aan dat *“la situation dans laquelle le requérant s’est trouvé à la suite de sa mise en liberté n’est que le résultat de ses propres choix et de sa propre négligence. Le requérant a choisi d’investir ses ressources dans la fuite du pays plutôt que dans un logement”* en dat *“dans cette situation, il appartenait au requérant de se manifester et de montrer son intérêt pour améliorer sa situation matérielle. Or tout son parcours en Grèce a prouvé qu’il ne souhaitait pas y rester”*. (vrije vertaling: *“de situatie waarin verzoeker zich na zijn vrijlating bevond uitsluitend het gevolg was van zijn eigen keuzes en nalatigheid. Verzoeker heeft ervoor gekozen zijn middelen te investeren in het ontvluchten van het land in plaats van in huisvesting”* en dat *“het in deze situatie aan verzoeker was om zich kenbaar te maken en zijn belangstelling voor verbetering van zijn materiële situatie te tonen. Zijn gehele verblijf in Griekenland heeft echter aangetoond dat hij daar niet wilde blijven”*) (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, punten 240 et 242).

Gelet op de situatie die destijds in Griekenland bestond voor personen die om internationale bescherming verzochten, met name *“notoire qu’un demandeur d’asile de sexe masculin et d’âge adulte n’a à peu près aucune chance de recevoir une place dans un centre d’accueil et que d’après une étude menée de février à avril 2010, tous les demandeurs d’asile « Dublin » interrogés par le HCR étaient sans-abri. Ceux-ci vivent donc en grand nombre, à l’instar du requérant, dans des parcs ou des immeubles désaffectés”* (vrije vertaling: het is bekend dat een volwassen mannelijke asielzoeker vrijwel geen kans maakt op een plaats in een opvangcentrum en dat volgens een onderzoek dat tussen februari en april 2010 is uitgevoerd, alle *“Dublin”*-asielzoekers die door de UNHCR zijn ondervraagd dakloos waren. Als gevolg hiervan woont een groot aantal van hen, net als de asielzoeker, in parken of leegstaande gebouwen; punt 258), wees het EHRM op de moeilijkheden in het opvangsysteem voor verzoekers van internationale bescherming om te concluderen dat de Griekse autoriteiten, gelet op de bijzondere kwetsbaarheid van deze verzoekers en de algemene situatie in hun opvangsysteem, in dit geval artikel 3 van het EVRM hadden geschonden. Inzake de opvang heeft het EHRM onder meer geoordeeld dat *“les données précitées sur la capacité d’accueil relativisent l’argument du Gouvernement selon lequel la passivité du requérant est à l’origine de sa situation. En tout état de cause, étant donné la précarité et la vulnérabilité particulières et notoires des demandeurs d’asile en Grèce, la Cour est d’avis que les autorités grecques ne pouvaient se contenter d’attendre que le requérant prenne l’initiative de s’adresser à la préfecture de police pour pourvoir à ses besoins essentiels”* (vrije vertaling: Bovenvermelde gegevens over de opvangcapaciteit relativeren het argument van de regering dat verzoekers passiviteit aan de basis lag van zijn situatie. Hoe dan ook, gelet op de bijzondere en beruchte onzekerheid en kwetsbaarheid van asielzoekers in Griekenland, is het Hof van oordeel dat de Griekse autoriteiten er niet mee konden volstaan te wachten tot verzoeker het initiatief nam om zich tot het hoofdbureau van politie te wenden om in zijn basisbehoeften te voorzien) en inzake de toegang tot de arbeidsmarkt *“Il n’apparaît pas non plus à la Cour que la possession d’une carte rose ait été ou ait pu être d’une quelconque utilité en pratique au requérant. La loi prévoit certes que, munis de la carte rose, les demandeurs d’asile ont accès au marché du travail, ce qui aurait permis au requérant d’essayer de mettre un terme à sa situation et de pourvoir à ses besoins essentiels. Là encore, il ressort des rapports consultés que, pratiquement, l’accès au marché du travail comporte tant d’obstacles administratifs qu’il ne peut être considéré comme une alternative réaliste (paragraphes 160 et 172 ci dessus). A cela s’ajoutent les difficultés personnelles dues à l’absence de connaissance de la langue grecque par le requérant et à l’absence de tout réseau de soutien ainsi que le contexte général de crise économique”* (points 259 et 261 de l’arrêt précité), (vrije vertaling: Het Hof komt evenmin tot de conclusie dat het bezit van een roze kaart voor verzoeker van enig praktisch nut was of had kunnen zijn. Weliswaar bepaalt de wet dat asielzoekers die in het bezit zijn van een roze kaart toegang hebben tot de arbeidsmarkt, hetgeen verzoeker in staat zou hebben gesteld om te proberen een einde te maken aan zijn situatie en in zijn basisbehoeften te voorzien. Ook hier blijkt uit de geraadpleegde verslagen dat de toegang tot de arbeidsmarkt in de praktijk met zoveel administratieve belemmeringen gepaard gaat dat dit niet als een realistisch alternatief kan worden beschouwd (punten 160 en 172 hierboven). Daarbij komen nog de persoonlijke moeilijkheden die te wijten zijn aan het gebrek aan kennis van de Griekse taal bij verzoeker en het ontbreken van enig ondersteunend netwerk, alsmede de algemene context van economische crisis (punten 259 en 261 van bovengenoemd arrest), om te concluderen dat *“Au vu de ce qui précède et compte tenu des obligations reposant sur les autorités grecques en vertu de la directive Accueil (paragraphe 84 ci dessus), la Cour est d’avis qu’elles n’ont pas dûment tenu compte de la vulnérabilité du requérant comme demandeur d’asile et doivent être tenues pour responsables, en raison de*

*leur passivité, des conditions dans lesquelles il s'est trouvé pendant des mois, vivant dans la rue, sans ressources, sans accès à des sanitaires, ne disposant d'aucun moyen de subvenir à ses besoins essentiels. La Cour estime que le requérant a été victime d'un traitement humiliant témoignant d'un manque de respect pour sa dignité et que cette situation a, sans aucun doute, suscité chez lui des sentiments de peur, d'angoisse ou d'infériorité propres à conduire au désespoir. Elle considère que de telles conditions d'existence, combinées avec l'incertitude prolongée dans laquelle il est resté et l'absence totale de perspective de voir sa situation s'améliorer, ont atteint le seuil de gravité requis par l'article 3 de la Convention*" (vrije vertaling: In het licht van het voorgaande en gelet op de verplichtingen die op de Griekse autoriteiten rusten krachtens de richtlijn opvangvoorzieningen (punt 84 hierboven), is het Hof van oordeel dat zij niet naar behoren rekening hebben gehouden met verzoekers kwetsbaarheid als asielzoeker en dat zij door hun passiviteit verantwoordelijk moeten worden gehouden voor de omstandigheden waarin hij zich maandenlang bevond, levend op straat, zonder middelen van bestaan, zonder toegang tot sanitaire voorzieningen en zonder enige mogelijkheid om in zijn basisbehoeften te voorzien. Het Hof is van oordeel dat verzoeker een vernederende behandeling heeft ondergaan die getuigde van gebrek aan respect voor zijn waardigheid en dat deze situatie ongetwijfeld gevoelens van angst, bezorgdheid of minderwaardigheid heeft opgeroepen die tot wanhoop konden leiden. Hij is van mening dat deze levensomstandigheden, in combinatie met de langdurige onzekerheid waarin hij werd achtergelaten en het volledig ontbreken van enig vooruitzicht op verbetering van zijn situatie, de door artikel 3 van het Verdrag vereiste drempel van ernst hebben bereikt.) (punt 263 van voormeld arrest).

Het geheel van deze rechtspraak dient dan ook zo te worden gelezen dat het gaat om personen die ongeacht hun wil en hun persoonlijke keuzes om terecht komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Italiaanse autoriteiten op 8 mei 2013 de vluchtelingenstatus toekenden en dat hem een verblijfsvergunning werd uitgereikt geldig tot 8 mei 2018 (Brief Ministero dell'Interno van 30 juni 2023).

Verzoeker betwist niet dat hem op die datum de vluchtelingenstatus werd verleend in Italië en dat hij een verblijfsvergunning kreeg waarvan de geldigheidsdatum verstreek op 8 mei 2018. Er ligt geen informatie voor waaruit kan blijken dat de Italiaanse autoriteiten de vluchtelingenstatus van verzoeker hebben ingetrokken of beëindigd. In zoverre in de brief van de Italiaanse autoriteiten van 30 juni 2023 wordt gesteld dat het laatste spoor van verzoekers aanwezigheid op Italiaans grondgebied teruggaat tot 3 juli 2013, en dat de verblijfsvergunning die aan verzoeker op grond van de hem verleende vluchtelingenstatus verstreek op 8 mei 2018 kan hieruit geen indicatie blijken dat verzoeker actueel niet langer als vluchteling wordt erkend door de Italiaanse autoriteiten. Uit de bepalingen van de Kwalificatierichtlijn blijkt immers dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, die in de tijd beperkt kan zijn en hernieuwbaar en de toegekende internationale beschermingsstatus, die slechts in een beperkt aantal gevallen kan worden beëindigd, herroepen of ingetrokken. *In casu* moet het verzoek om internationale bescherming worden behandeld op grond van het weerlegbaar vermoeden dat Italië het Unierecht en bijgevolg de uit de Kwalificatierichtlijn voortvloeiende verplichtingen met betrekking tot de toekenning en beëindiging van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus respecteert. De loutere verwijzing naar de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn en de mogelijkheid voor de Italiaanse autoriteiten om de verkregen internationale bescherming te beëindigen of in te trekken volstaat niet om aan te tonen dat *in casu* de aan verzoeker door de Italiaanse autoriteiten in 2013 verleende vluchtelingenstatus werd ingetrokken of beëindigd, te meer nu de brief van de Italiaanse autoriteiten van 30 juni 2023 bevestigt dat aan verzoeker als vluchteling werd erkend en verder geen melding maakt van het feit dat deze status ondertussen zou zijn beëindigd of ingetrokken.

De Raad onderstreept dat "(w)anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, (...) deze rechter dan ook ertoe gehouden (is) om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken" (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 88).

*In casu* stelt de Raad vast dat enkel de commissaris-generaal heeft geantwoord op de vraag van de Raad aan beide partijen om actuele informatie over de situatie van statushouders in Italië bij te brengen, met name AIDA/ECRE, "Country Report: Italy. Update 2022", van 31 mei 2023. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift weliswaar naar "het AIDA-rapport voor Italië", maar specificeert niet de datum van publicatie, noch brengt hij dit rapport of een internetlink van dit rapport bij. Uit de geciteerde passage kan evenwel afgeleid worden dat

verzoeker zich in het verzoekschrift beroept op een versie van het door de commissaris-generaal bijgebrachte en voormelde AIDA-rapport.

Na lezing van dit rapport dient te worden vastgesteld dat deze informatie beantwoordt aan de door het Hof van Justitie gestelde vereisten. Bijgevolg is de Raad van oordeel dat hij *in casu* op basis van de hem ter beschikking gestelde bron kan nagaan of er in de EU-lidstaat die verzoeker de internationale beschermingsstatus heeft verleend, *in casu* Italië, sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

De Raad stelt vast dat in het voormelde AIDA/ECRE-rapport de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Italië wordt onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de Richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

In dit rapport leest de Raad dat statushouders in Italië toegang hebben tot de arbeidsmarkt en tot banen bij de overheid (dit laatste met uitzondering van jobs die te maken hebben met het vrijwaren van de algemene belangen van de Staat) op basis van hun verblijfsvergunning en tot gelijke behandeling met Italiaanse onderdanen op het vlak van tewerkstelling, professionele opleidingen, registratie bij professionele organisaties e.d.. Onderzoek bracht evenwel aan het licht dat het beschikken over sociale netwerken en economische noodwendigheden bepalender zijn voor het krijgen van een baan en het behouden ervan, eerder dan diploma's of specifieke vaardigheden (AIDA, p. 240-241). Erkenning van in het buitenland behaalde diploma's is voorzien in de wetgeving en er zijn binnen het Ministerie van onderwijs initiatieven genomen om dit te faciliteren voor statushouders, hoewel het in de praktijk meestal afhangt van de bereidheid van universiteiten zelf om hiertoe inspanningen te leveren.

Wat huisvesting betreft, werd het SAI systeem opgezet dat vooral bedoeld is voor de opvang van statushouders en niet-begeleide minderjarigen en functioneert op basis van subsidies aan lokale autoriteiten en NGO's voor kleinschalige opvang. Het systeem huisvestte in 2021 in totaal 42.464 personen en voorziet in beginsel opvang voor zes maanden verlengbaar met zes maanden. Statushouders die er verblijven hebben het vaak moeilijk om voor zelfstandige huisvesting te zorgen en in 2018 ontving minder dan 5 % van de statushouders een huursubsidie wanneer zij niet langer in het SAI systeem konden verblijven. Er werd evenwel in bijkomende financiering voorzien voor de creatie van 3.000 bijkomende opvangplaatsen in het systeem als gevolg van de crisis in Afghanistan en werden de procedures voor de creatie van bijkomende plaatsen versoepeld als gevolg van de oorlog in Oekraïne (AIDA, p. 237-238). Statushouders hebben verder toegang tot sociale huisvesting onder dezelfde voorwaarden als Italiaanse onderdanen en huisvesting is ook onderdeel van het Nationale Integratie Plan voor statushouders gepubliceerd door het Ministerie van Binnenlandse Zaken in 2017, maar een aantal structurele obstakels hebben tot gevolg dat het Italiaanse huisvestingssysteem niet erg aangepast is aan de noden van statushouders op dit vlak. Hoewel van statushouders geen bijkomende voorwaarden kunnen geëist worden in vergelijking met Italiaanse onderdanen, worden in sommige regio's wel bijkomende attesten gevraagd dat de betrokkene geen vastgoed heeft. Deze praktijk werd evenwel discriminerend bevonden in twee uitspraken van de Rechtbank van Milaan in 2020 (AIDA, p. 239-240).

Ook wat de toegang tot sociale bijstand en gezondheidszorg betreft, voorziet de Italiaanse wetgeving in gelijke behandeling tussen Italiaanse burgers en statushouders, maar de vereiste van 10 jaar, waarvan twee jaar ononderbroken, verblijf op het Italiaanse grondgebied als voorwaarde voor sociale bijstand is voor veel statushouders een belangrijk obstakel in de praktijk. Ook wat de toegang tot gezondheidszorg betreft worden statushouders geconfronteerd met moeilijkheden, vooral zij die geen officieel adres hebben en hangt de vernieuwing van de gezondheidskaart af van de vernieuwing van de verblijfsvergunning. Statushouders kunnen ook moeilijkheden ondervinden bij het verkrijgen van hun verblijfsvergunning na erkenning indien zij geen adres kunnen doorgeven aan de politie, die aanvragen vaak afwijst bij gebrek hieraan. De behandeling van deze aanvragen kan ook vaak een lange tijd in beslag nemen (AIDA, p. 216). Uit het voorgaande kan blijken dat statushouders in Italië met moeilijkheden kunnen geconfronteerd worden inzake toegang tot de arbeidsmarkt, huisvesting, gezondheidszorg en sociale bijstand en dat de verlenging van een verblijfsvergunning veel tijd in beslag kan nemen.

Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*, ook al zou de situatie in Italië gekenmerkt worden door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91).

De landeninformatie die wordt bijgebracht laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar deze EU lidstaat *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Italiaanse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het beschermingsverzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van

verzoeker. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Italië zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terecht komt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

Verzoeker slaagt er *in casu* evenwel niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in het verzoekschrift de motieven in de bestreden beslissing, maar slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Italië wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen over zijn verblijf in Italië voor en nadat hij in Noorwegen verbleef na zijn erkenning als vluchteling in Italië en te wijzen op algemene informatie, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de onontvankelijkheid van zijn beschermingsverzoek.

De Raad wijst er in dit verband op dat het feit dat er op een gegeven moment een einde wordt gesteld aan de materiële opvang moet worden bekeken in samenhang met het feit dat, nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigten zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van een verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, dat hij de nodige inspanningen doet om zich te integreren in de samenleving waar hij internationale bescherming heeft gekregen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. In het verzoekschrift stelt verzoeker na zijn erkenning als vluchteling slechts kort in Italië te hebben verbleven en dat hij vervolgens doorreisde naar Noorwegen waar hij eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende dat werd afgewezen omdat hij reeds internationale bescherming genoot in Italië. Verzoeker verklaart daarna nog twee jaar in Italië te hebben verbleven zonder werk te vinden omdat hij geen Italiaans spreekt en het ook nooit geleerd te hebben. Volgens zijn verklaringen informeerde hij naar taalcursussen maar werd hem gezegd dat de enige kans was om een cursus te volgen in het opvangcentrum of ervoor te betalen, wat hij niet kon (notities PO, p. 5). Zo kan aangenomen worden dat kennis van het Italiaans een belangrijke factor is voor statushouders om werk te vinden en dat verzoeker geconfronteerd werd met moeilijkheden om werk en huisvesting te vinden toen hij er als statushouder verbleef in 2013 en 2015, kan hieruit evenwel niet blijken dat hij als gevolg van de onverschilligheid van de Italiaanse autoriteiten buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in geval van terugkeer naar Italië zal terecht komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie. Verzoeker is een gezonde volwassen man die blijkt heeft gegeven van zelfredzaamheid en ondermeer acht jaar in Duitsland heeft verbleven, waar hij ook Duits heeft geleerd (notities PO, p. 4). Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker gelet op voorgaande bevindingen *in casu* niet aantoont dat hij niet zelf op afdoende wijze in staat zou zijn, zijn rechten, verbonden aan zijn status toegekend in Italië, te doen gelden en de moeilijkheden die gepaard kunnen gaan met het hernieuwen of verlengen van zijn verblijfsvergunning, het hoofd te beiden. Waar verzoeker nog stelt dat hij geen sociaal netwerk heeft om op terug te vallen, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat het ontbreken van dergelijk netwerk het voor verzoeker onmogelijk zou maken om zijn rechten te doen gelden, indien nodig via in Italië gevestigde NGO's die asielzoekers en statushouders bijstand verlenen en die betrokken zijn bij het reeds vermelde SAI systeem. Voorts verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud in Italië wel beroep te hebben gedaan op de hulp van vrijwilligers voor gezondheidszorg en een netwerk van Eritrese bars voor huisvesting en werk (notities PO, p. 5), zoals aangestipt in de bestreden beslissing. Het komt aan verzoeker toe om de middelen die het recht en zijn status in Italië hiertoe bieden terdege te gebruiken. Hoewel de beschikbare landeninformatie melding maakt van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Italië, blijft verzoeker in gebreke om in zijn geval aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken bij terugkeer als gevolg van de onverschilligheid van de Italiaanse autoriteiten en dat hij buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie.

Verzoeker geeft verder geen blijk van een bijzondere kwetsbaarheid, en toont evenmin aan dat hij de nodige zelfredzaamheid ontbeert om in zijn levensbehoeften te voorzien. De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijkheden voor begunstigten van internationale bescherming in Italië om een verblijfskaart op grond van de vluchtelingenstatus te verlengen zonder vaste woon- of verblijfplaats in Italië, volstaat dan ook niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Italië buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt terecht te komen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Verzoeker kan gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er voor hem sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in

een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. De Raad is verder van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Italië reeds werd toegekend. Hij maakt verder niet concreet aannemelijk dat hij Italië heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade aldaar.

Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Italiaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat hij zich niet langer onder de internationale bescherming die hem in Italië werd verleend, kan stellen.

Gelet op het voorgaande, kan worden aangenomen dat de grondrechten van verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Italië worden geëerbiedigd, dat hij bij machte is om zijn rechten aldaar te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om hem, bij eventuele problemen en op zijn verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië zullen worden geëerbiedigd, wordt aldus niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoeker verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van die rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Nu het voorliggende beschermingsverzoek op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk dient te worden verklaard omdat verzoeker zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Italië, moet bijgevolg geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, wordt erop gewezen dat uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling bij terugkeer naar Italië. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn relaas uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Tigrinya machtig is. Hij werd tijdens het persoonlijk onderhoud gewezen op de vaststelling dat hem reeds internationale bescherming in Italië werd toegekend en kreeg de kans om redenen aan te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Italië. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming op een individuele wijze beoordeeld. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de commissaris-generaal op dit vlak onzorgvuldig is te werk gegaan.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET